

Iedere gemeenschap telt verschillende soorten mensen. Sommigen vallen op en zijn alom bekend, sommigen leven in bescheidenheid en zijn alleen in kleine kring gekend. Dat wit absoluut niets zeggen over de betekenis van die mensen. De bescheiden mens kan vaak veel beter functioneren dan de opvallende figuur. Overigens kunnen mensen daar vaak zelf niet alles aan doen of ze op de voorgrond treden of wat achteraf blijven. Dat ligt vaak in de aard van hun karakter, en dat is dan meestal verankerd in de erfelijke eigenschappen.

Eén ding is zeker: onze gast van vandaag hoort bij de bescheiden categorie. Ondanks het feit dat **Riet de Ruiter** al vele jaren uitermate waardevol werk doet in onze parochie, zullen velen onder u bij het lezen van dit stukje denken: ‘wie is dat nou weer?’.

Ze is ook in een bescheiden plaatsje geboren, Ooij bij Nijmegen in de gemeente Ubbergen. Ooij, waar ook haar moeder geboren en getogen is, telde in die tijd zo’n vijfhonderd inwoners en die waren voor het merendeel katholiek.

Vader Menting, want dat is de meisjesnaam van Riet, werkte bij de toenmalige schoenenfabriek Swift in Nijmegen. Riet was de oudste van vier dochters en dus gaf zij keurig het voorbeeld op de kleuterschool en op de lagere school. Daarna werd de grote stad bezocht, een hele overgang. Zij ging naar de Mulo bij de Dominicanessen, op de fiets bij weer en wind. Als het sneeuwde en je kon niet fietsen, dan toch maar al lopend die fiets aan de hand meegenomen, want op de terugweg was er meestal wel wat sneeuw geruimd en gestrooid met zout. In Ooij was er niet al teveel voor de jeugd te beleven, een korfbalclub, een Gidsenbeweging in oprichting en de kerk. De keus was dus met erg groot. Riet ging bij het korfbal.

In 1961 is de familie verhuisd Nijmegen.

Na een vlot doorlopen schooltijd ging Riet “op kantoor” en wel bij de BAZ, na allerlei fusies de latere VGZ, de zorgverzekeraar.

Tijdens een bruiloft raakte ze verliefd op Michiel en zo gaat weer op, wat velen beleefd hebben: ‘van bruiloft komt bruiloft’.

Haar vriend en latere verloofde Michiel de Ruiter kwam na de politie-school in Baexem in 1968 in dienst bij de politie in Cuijk. Bij allerlei

beroemde politiemannen uit die tijd, zoals, de commandant Frits Gerards en vele brigadiers en (opper)wachtmeesters die in die tijd een begrip waren, o.a. Tol, van Oevelen, Stofmeel en Grijsbach.

Michiel ging in Cuijk eerst een jaar in de kost, maar de ‘tweeverdieners’ besloten te trouwen en in die tijd hadden ze maar een huis voor het uitzoeken in de standplaats Cuijk.

In 1969 was het zover, ze gingen wonen op de Schildendreef.

Nauwelijks waren ze in het territoir van de H Jozefparochie gevestigd, of Pastoor Smits stond op een avond aan de deur. Het kwam, zo meldde Riet, eigenlijk niet zo, goed uit, want ze had een paar tantes op bezoek die naar het nieuwe huis kwamen kijken. “Dat geeft niks” zei de Pastoor, haar opzij duwend en al doorlopend naar de huiskamer, “dan ken ik die ook meteen.” Hij vroeg haar om bij het koor te komen en toen Riet hem antwoordde dat ze niet kon zingen en “een stem had om vogels weg te jagen”, nodigde hij haar uit om ’s zondags tijdens de mis de kindercrèche te draaien.

Riet kon geen néé zeggen, zeker niet in het bijzijn van de tantes, en zo is ze betrokken geraakt bij de parochie.

Toen Riet zwanger werd, zegde ze haar baan op. Jammer genoeg ging haar zwangerschap mis. Ze was echter wél haar baan kwijt. Via uitzendbureaus heeft ze toen toch heel wat werk kunnen doen op verschillende bedrijven en kantoren.

In 1974 is hun dochter Maaijke geboren. Die werkt nu op het Canisius ziekenhuis als bacterioloog en gaat binnenkort trouwen.

Haar vroegere chef bij de VGZ belde haar in 1977 op of ze hem weer kon komen helpen, maar Riet wilde eigenlijk niet van huis. “Dat geeft niet” was het antwoord, “dan brengen en halen we het werk wel bij je thuis”.

Na enige tijd kwam er een nieuwe adjunct, die natuurlijk hogerop wilde en daarvoor een goede beurt moest maken, en die stelde onmiddellijk: “Of je komt hier op kantoor werken of je vliegt eruit”. Riet koos eieren voor haar geld en werkt nu al 25 jaar met veel plezier in Nijmegen bij VGZ, bij deze toenmalige nieuwe baas.

Ze is inmiddels de oudste werknemster op kantoor en wordt beschouwd als de ‘moeder’ van het kantoor. Dat schept gewoon ook verplichtingen die ze graag invult. Zo is ze beroemd om haar eigen gebakken speculaas en de mooie bloemstukjes die ze maakt.

Michiel promoveerde in 1974 naar zijn hobby, werk bij de recherche. Zijn standplaats werd Nijmegen. Hij gaat overigens binnenkort met pensioen, terwijl Riet nog niet van plan is er mee op te houden.

In de parochie werkte ze, na de tijd bij de crèche, 11 jaar in het bestuur van de katholieke scholen in Cuijk Noord. Ze had daar de taak: 'leerlingen indelen' en dat heeft ze geweten. Prachtige tijden heeft ze daar beleefd, maar ook wel kommer en kwel. In '82 is het hele bestuur tijdens een conflict opgestapt maar dat mocht niet van het ministerie in Den Haag. Toen bleven ze toch maar aan, maar noemden zich vanaf dat moment 'interim'-bestuur.

Toen dochter Maaijke haar eerste communie zou doen werd aan de ouders gevraagd wat voorbereidend huiswerk te verrichten. Bij de eerste de beste bijeenkomst van diezelfde ouders bleek dat alles al 'voorgekauwd' was en dat het huiswerk voor niets was gedaan. Toen Riet daar wat nijdig op reageerde werd ze meteen opgenomen in de Communiewerkgroep en dat heeft ze, 16 jaar volgehouden. Nu is er bij die eerste commune werkgroep inmiddels een hele nieuwe 'crew' gekomen.

Via de toenmalige 'Parochievergadering' kwam ze bij het Pastoraal Platvorm binnen onze parochie. Daar werkt ze zoveel mogelijk en nodig nog van harte aan mee.

Ook zij is nogal somber over de zelfstandige toekomst van de parochie. En weer is het hetzelfde verhaal: "Als de jongeren niet gauw in wat grotere getale opkomen, dan is het gebeurd. Nog afgezien of het bisdom in de toekomst nog een priester voor ons heeft".

Michiel gaat binnenkort voor de lol aan het werk in zijn thuis nieuw ingerichte timmerwerkplaats. Als zoon van een meubelfabrikant heeft hij het houtbewerken en timmeren in zijn bloed. Dat belooft misschien ook nog wat voor de parochie. Eén ding is zeker, ze zullen beiden niet achter de geraniums terechtkomen. En dal is maar gelukkig ook want daar zijn ze nog veel te vitaal voor. We hopen dat ze nog lang in goede gezondheid zich kunnen wijden aan de dingen die ze zich voorgenomen hebben. En dat zijn er nogal wat.

Riet, bedankt voor je bezoek en je open verhaal !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.